

שבת המחזיקים תשפ"ג

נקודות שזכינו לשמוע מפי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א במהלך שבת המחזיקים

מעשה בקבוצת אנשים שהלכו ביער ולפתע נפלו לבור עמוק, וכולם התייאשו מלצאת אי פעם משם, אבל היה שם אדם אחד שלא התייאש כל כך מהר וצעק בכל כוחו, וכך גרם לאנשים לשים לב שיש בור ושלא יפלו לתוך הבור, וגרם גם שעי"י זה התאספו שם עוד ועוד אנשים עד שהיה מספיק כמות של אנשים כדי לעשות שרשרת אנושית כדי להוציא אותו משם, והנמשל הוא שאדם שנופל אז הוא יכול להיכנס לעצבות ולדיכאון וייאוש, אך הדרך הטובה והקשה היא זה לצעוק לרבש"ע שוב ושוב, ואז הרבש"ע יוציא אותו מהבור הזה שבו הוא נמצא, וזה גם נותן כח לחברים לא להתייאש ממצבים כאלו ואחרים ולחשוב שגם להם יש סיכוי לצאת מכאלו מצבים, וג"כ ע"י הצעקה גורם שעוד חברים לא יפלו.

*

ר' אשר אמר שיש שתי אפשרויות לבדוק את האדם אם הוא חי את הדרך, (1) איך הוא מתנהל במצבי לחץ ולא שהוא לא נכנס ללחץ אלא כמה זמן לוקח לו לצאת מהלחץ, (2) ואיך האדם מתנהל אם חברים אם הוא יכול להתחבר לכולם או שהוא לא יכול להתחבר לכולם, ועל זה אומר הפרי הארץ בפרשת משפטים שאדם שלא יכול להתחבר לכל אחד אז הוא יותר גרוע מרשע.

*

הדרך מלמדת אותנו שאדם צריך לחיות את עצמיותו זה רק בא רק דרך הכרת שפלותו האמיתית, וכן צריך גם להתחבר לחברים שרק דרכם הוא יכול להגיע אל הקב"ה, וקשה כיצד אדם שחי את עצמיותו יכול להתחבר לחבר הרי כשם שפרצופיהם שונות כך דעותיהם שונות, וכל אחד שונה מחבירו בתכלית השינוי.

ביאר הרבי שליט"א: כדי שהאדם יוכל לחיות את עצמיותו הוא יכול רק דרך החבר, זה תלוי בהסתכלות האדם על חבירו אם כשהוא מסתכל על החבר בתור מציאות עצמית דהיינו **פרט**, או שהוא מסתכל על החבר ומשווה אותו ביחד אם כולם – **כלל**, אדם שמשתכל על החבר בתור מציאות עצמית שזה **פרט** אז באמת הוא לא יכול להתחבר לחבירו כי הרי הוא באמת שונה מחבירו ודעותיו שונות משל חבירו, וכן גם עולה בליבו מחשבות על כך שמעולם לא היה מתנהג כחבירו וכד', אבל אדם שחי שחבירו הוא אינו מציאות אלא כלל ובשבילי נברא העולם, שזה אומר שאני וחברי בכלל- בשורש אנחנו אותו דבר, ואנחנו מגיעים מאותו מקור החיות שזה הרבש"ע אז כשאני חי את העצמיות שלי בשורש אנחנו אותו דבר אז אין הבדל ביני לבנך ורק אז אני יכול להתחבר לחבר ולעצמיותי האמיתית.

*

יש באדם שתי סוגי חסרונות, יש חסרון שאדם יכול לשנות ויש חסרון שאדם לא יכול לשנות, בחסרון שהאדם יכול לשנות אז הוא צריך לעשות כל שביכולתו לשנות את החסרון, אבל בחסרון שהאדם לא יכול לשנות אומר ר' אשר שאדם צריך ע"י זה להכיר את מצבו האמיתי ולהתפלל אל הקב"ה שיעזרו לו להתמודד עם החסרון הזה, זה שיש לי

חסרון שאני לא יכול לשנות זה בא להראות לי שאת החסרונות שאני כן יכול לשנות אותם זה רק חסד שהקב"ה עושה איתי, ומה שאני לא יכול לשנות זה רק בא כדי להביא אותי ע"י התפילה לחיבור אל הקב"ה.

*

יש שתי סוגי מקומות שאוגרים שם מים, יש את הבור הרגיל שלשם מכניסים מים ואוגרים שם מים לעת הצורך אם יהיה מחסור במים, בכזה בור אם אדם לא יאזור את הבור ולא יטפל במים כמו שצריך אז באיזה שהוא שלב המים שבבור יתעפשו ויתחילו להסריח, אך יש עוד סוג בור זה באר מים, ובבאר אדם לא צריך לעשות שום טיפול כדי שהמים לא יתעפשו ויתחילו להסריח, כיוון שהמים בבאר תמיד מתחלפים כי הם מחוברים למקור הנביעה ולכן יש התחלפות והתחדשות של המים, וכך זה בעצם האדם אם הוא מחובר למקור הנביעה (לקב"ה) אז הוא כל הזמן יהיה בהתחדשות תמידית והוא תמיד יהיה רגוע כי הוא מחובר למקור שמביא לו את החיות האמיתית, אבל כשהאדם מתנתק ממקור הנביעה (מהקב"ה) הוא מאבד את החיות ואת ההתחדשות שיש לו בכל רגע ורגע.

*

הרבי ר' זושא שאל את הרבי ר' אלימלך שבזמן שאדם הראשון חטא בחטא עץ הדעת אתה הייתה שם כמו שהארז"ל אומר שכל הנשמות היו באדם הראשון, אז א"כ למה לא עצרת את אדם הראשון מלאכול את עץ הדעת, ואז עם ישראל לא היה עובר את מה שהוא עובר עד היום הזה חזר היה חוסך להם את כל הגלות?

ענה ר' אלימלך לר' זושא נכון שהייתי יכול לעצור את אדם הראשון מלחטאות את חטא עץ הדעת ואעפ"כ אני לא עצרתי אותו מהחטא הזה, כיון שאם אני הייתי עוצר את אדם הראשון מלאכול מהעץ אז הוא היה חושב לעצמו כל חייו שאם הוא היה אוכל אז הוא היה ניהיה ג-ט כמו שהנחש אמר "הייתם כאלוקים" לכן לא עצרתי אותו מלאכול, ועדיף שיאכל ושידע שבלי שמירתו של הקב"ה אז "אכלתי ואוכל עוד" והוא יכול כל רגע ליפול בניסיון, מאשר שלא לאכול ואז לחשוב ולחיות את כל חייו בגאווה שאני לא אכלתי ואני לעולם לא יעשה דבר כזה, אז לכן לא עצרתי אותו מהחטא של אכילה מעץ הדעת, ועדיף גאולה אם שפלות שזה הגאולה האמיתית מאשר גאולה אם גאווה שזה הגאווה האמיתית.

*

הגמ' מספרת שר' אלעזר ב"ר שמעון הלך פעם בדרך וראה אדם מכוער אמר לו ריקה כמה מכוער אתה, אותו אדם ענה לי בחזרה "לך לאומן שעשאני ואמור לו כמה מכוער כלי זה שעשית"..." וכו', אומרת על זה הגמ' שאותו אדם מכוער היה זה אליהו הנביא בעצמו שרצה ללמד את אלעזר ב"ר שמעון נקודה חשובה לחיים, שכשהוא רואה חסרון אצל השני אז הוא צריך לדעת שהחבר הוא לא מציאות בשבילו אלא זה סיבה מהקב"ה להראות לו איך הייתי בעצמי נראה בלי שמירתו של הקב"ה, ומסכן אותו חבר שצריך להראות לי את מציאותי לולי שמירתו ועזרתו של הקב"ה, חזר הכוונה במה שאלהו הנביא אמר לר' אלעזר ב"ר שמעון "לך לאומן שעשאני ואמור לו..". וכו', לך לרשב"ע ואמור לו כמה מכוער הייתה יכול להיות בלי עזרתו ושמירתו עלי, וע"י זה שאני יכיר את מציאותי שבכוח הייתי יותר גרוע ממנו חזר שאני באמת לא כך זה חסד של הרשב"ע חזר ישמור עלי מליפול אם אני יגיע למצב הזה.

יו"ל ע"י חבורות הבחורים דחסידי ספינקא בארה"ק

ניתן להשיג בבית מדרשינו רחוב דונולו 11 בני-ברק,

או במייל: eviatarr22@gmail.com

נערך ע"י הבה"ח מ. ליברמן נ"ו